

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispartita

Dominicus

Francofurti, 1613

Substantia

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

ferb. 26. 27. Adonias. 1. Reg. 2. 15. Populus Israel. 3. 28. Dan. *Dav. 2.*
 37. II. Faure & amore eos prosequi. *Exempla:* Iacob. *Gen. 27. v. 7. 10.*
 Mulier Thecutis. *Sam. 14. v. 4. 5. c. 9. 22. Ethai. 15. 21. Chulai. v. 31.*
 32. 33. Berzellai. *19. v. 31. 32. Elaias. 2. Reg. 19. 6. c. 29. 7. Mardocheus.*
Esh. 2. v. 21. 22. Daniel. 6. 21. Præstare legibus, & mandatis eorum pici-
tati & honorifici contentans debitam obedientiam. Exempla: Ru-
 benite & Gadite. *Ios. 2. v. 16. 17. c. 21. 2. 24. Ithai. 16. 9. 18. 18. Ierui*
 Dauis. *2. Sam. 15. 9. 13. 14. Banaias. 1. Reg. 2. 25. Nuntius Afa. 15. 22.*
 Milites Iehoi. *1. Reg. 10. 25. IV. Conferre sumptus ad gubernationem*
 necessarios. tributum, vectigal, census, decimas, & similia pro diuer-
 sa politiarum ratione. *1. Sam. 8. v. 11. c. Matr. 22. 21. Rom. 13. 7. V. A-*
 quo animo accipere eorum sententiam, & iustas penas. propter vio-
 latis leges. *Exempla.* Semai. *2. Sam. 19. v. 10. Mephiboeth. 9. 27. 28.*
 VI. Timere eos, & leuora quæ iam errata iis coadonare, ac tolerare
 eorum iniurias, & sibi temperare ab eorum exere. *Exempla:* Ithael.
Ios. 4. 14. Populus Saulis. 1. Sam. 12. 7. Dauis. 24. 9. 10. 11. c. 26. 6. Gen-
tes. Paral. 14. 17. VII. Petere à Magistratu auxilium & defensionem.
Exempla: Mulier Thecutis. *2. Sam. 14. 4. Multi. quædam. 1. Reg. 26.*
 Sunamitis. *8. 3. VIII. Externis gestibus suam erga Magistratum de-*
 clarare reuerentiam. *Exempla:* Iacob. *Gen. 28. 4. 47. 7. Fratres Ioseph.*
59. v. 18. Nathan & Bethseba submissio in terram vultu adorant Da-
 uidem. *1. Reg. 2. 9. 23. 31. IX. Imitari pietatem & ceteras virtutes bo-*
 norum gubernatorum. *Exempla:* Ioseph. *Ios. 24. 31. Subditi Iosif. 2.*
Paral. 34. 35. Eccl. 10. 2. X. Orare pro Magistratu, & felicissima quæ-
que ei precari. Exempla: Subditi Saulis. *1. Sam. 10. 9. 24. Banaias. 1.*
Reg. 1. v. 47. Subditi Salomonis. 2. 3. Subditi Iosias. 2. Reg. 11. 12. Chal-
dæi. 1. 29. v. 7. Satrapæ Regis. Dan. 3. vers. 9. Regina Balthasar. vers.
10. Satrapæ Darii. vers. 6. Daniel. vers. Baruc. 1. 11. Tim. 2. vers.
1. 2.

SENTENTIAE HISTORICAE.

Adversum fortuita subditi solent aspectu principis refoueri. *Tu-*
cit. Ann. lib. 15.
 Non in quos necessitas feruire cogit, sed quos obtemperare sua
 quæque voluntas adegit, sunt in agendo patiendoque à suspitione
 omni assentioneque vacui: nunquamque imperia detrectant, nisi
 violenter contumeliosque sint habiti. *Herod. in Commodo.*
 Subditi, quantum licet, principum sequuntur cupiditates: idque
 lex eis est & honor, quod principibus visum fuerit. *Nicoph. Greg. hist.*
lib. 10.
 Non animaduertit, nihil neque arma, neque multitudinem sub-
 ditorum, sine eorumdem beneuolentia conducere: quoniam hæc
 ipsa, si fides abest, tanto minus tutæ esse, quanto sunt plura. *Dion.*
lib. 37.
 Princeps qui dominatum prius amissum, arsis inuadit, trucu-
 lentior quam antea in subditos, tanquam aduersus defectores, & in
 tempore rebellaturos apparer. Illi autem, quamuis seruitio suæ, pa-
 tientiam abrumpunt, arripit principem circumueniunt, cui nec
 aliud subsidium est, quam pernicitas equorum, quibus seque & suos
 aufert. *Tacit. hist. Ann. lib. 12.*
 Quomodo sterilitatem aut nimios imbres, & cetera naturæ ma-
 la, ita luxum vel auaritiam dominantium tolerare. Vitia erunt donec
 homines, sed neque hæc continua & meliorum interuentu pen-
 sante. *Tacit. hist. lib. 4.*
 Omnino præstat, Deoque gratius est, vt subditi pro legitimo Im-
 peratore pugnent, quam cum seditioso ac ciuilibus belli auctore se
 contendant. *Nicot. Isaac. Angel. lib. 1.*
 Omnibus meliorem fortem desiderare permittitur: sed debet
 etiam vnusquisque, quod cuique dedit fors patienter tolerare: alioqui
 si cuius alterius imperio subiecto ad libertatem aspirare liceat,
 omnia dominatus atque imperiorum iura peruerti atque confundi
 necesse est. *Fr. Guicciard. hist. lib. 1. 2.*
 Vide Magistratus, Princeps, Rex.

Substantia.

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Substantia, Græce *ὕλη*, *ὄν*, & dicitur. Est autem substantia,
 quæ proprie & principaliter & maxime subsistere dicitur: & quæ
 neque in subiecto est, neque de subiecto dicitur. *secundum Arist. lib. 1.*
Prædicam.
 Substantia est res habens quidditatem, cui debetur esse per se, &
 non in alio scilicet subiecto. *Secundum B. Thom. prima parte. q. 3.*
art. 5.

SENTENTIAE PHILOSOPHICÆ.

Essentia est res forma, cuius ratio definitio est, ac id essentia cuius-
 que dicitur. *Metaph. l. 4. c. 8. T. 15.*
 Essentiam materiei expertem rationem appello. *Metaph. l. 6. c. 7.*
T. 3.

Quod quidem est id est eius essentia. *Metaph. l. 4. c. 8. T. 15.*
 Vt hoc verbum est, omnibus conuenit, non tamen eodem
 sed huiusmodi & maxime illis vero secundo loco. *Metaph. l. 4. c. 8. T. 15.*
 quid esse, & plane & omnino categoriæ essentia conuenit
 ex parte ceteris *ibid. T. 4.*

Substantia, quæ & proprie & primum, & maxime proprie
 est quæ nec in subiecto villo dicitur, nec in subiecto villo
 dam homo, quidam equus. Secundo autem loco substantia
 tur species eam in quibus quæ primæ nominantur, nature
 temque rerum formarum genera in *Categor. c. 5. de substantia.*

Substantia primis naturis atque substantiis, nihil loci
 teris omnibus. Porro secunda nam substantiarum species
 stantia est, quæ genus, quoniam ad primam naturam
 cedit. *ibid.*

Primæ substantiæ, quia ceteris subiectis sunt, reliquæ
 de his dicuntur, aut in eis sunt: idcirco maxime substantia
 nominatur. *ibid.*

Essentia dicitur esse simplicia corpora, vt terra, vitæ
 & si quæ sunt generis eiusdem: & vno nomine conueniunt
 his constant animalia, & demonia, eorumque partes. Hæc
 omnia ex eo essentia vocantur: quod non de subiecto dicitur
 de eis cetera. *Metaph. l. 4. c. 8. T. 15.*

Quo modo essentia dicitur, tum id quod postmodum
 citur, quod quidem iam de alio non dicitur, tum id quod
 est, nec separari ac seungi potest: qualis est cuiusque
 species *ibid.*

Tres sunt essentia: Materia, quæ hoc aliquid est, quod
 videtur: quæ enim tactu vnium sunt, non copulata
 sunt quæ subiectum: Natura, quæ & hoc aliquid est, quod
 dam, ad quam ortu peruenitur: tertia quæ ex his
 dem est in rebus singulis, vt Socrates, vt Callias. *Metaph.*
l. 4. c. 8. T. 14.

Fit vt species magis quam genus nomen obtineat
 vero species nulla carum, quæ genera non sunt, magis
 substantia est. *Categor. c. 5. de substantia.*

Iure post primas essentias, species sola ac genera essentia
 nominantur. Hæc enim sola eorum quæ dicuntur, quæ
 substantia, explicant atque declarant. *ibid.*

Quoniam ceteris omnibus primæ substantia subiectum
 niamque reliqua de eis omnia dicuntur, vel insunt in ipsa
 causam principales dicuntur. *ibid.*

Hoc omni substantia commune est, non inesse in
 Hoc essentia ipsi & differentis tribuuntur, vt de quibus
 dicuntur, vt *varios* dicuntur. Omnes enim quæ ex illis
 cendi rationes, aut de indiuiduis, aut de formis dicuntur. *ibid. T. 15.*

Hoc substantia est proprium maxime, vna cademque
 numero, vim habere accipiendi contraria: ita vt contrarium
 um, quæ non sunt substantia, nihil quisquam asserere
 vnium idemque manens contraria possit accipere. *Metaph.*
l. 4. c. 8. T. 15.

Naturæ ac essentia hoc proprium est, vim habere
 contraria immutatione sui, cum vnium & idem manent
ibidem.

Hæc sunt quæ substantiam, & id quod vnium est
 sequuntur, significare hoc aliquid & vnium quoniam
 turam *l. 1. de reprob. Seph. c. 6.*

Essentia dicitur, si minus pluribus modis, ac ceteris
 xime. Nam & rei natura, & quod vniuersale est, &
 cuiusque essentia videtur esse, & quarum horum id quod
 Subiectum autem suæ subiectum est id, in quo cetera
 ipsum vero in alio iam non dicitur. *Metaph. l. 4. c. 8. T. 7.*

Id quod primum subiectum, essentia videtur esse
 quodammodo materia dicitur: alia vero forma: tertia
 his constat. *ibid.*

Essentia tres sunt: vna quæ sensibus subiectur, cui
 est, alia interit, quam omnes esse concedunt: quo in genere
 quæ stirpibus nituntur, & animalia. Altera vero in qua
 necessario habenda sunt, siue vnium, siue multa sint. Alio
 immobilis: hanc quidem separari se iungique posse dicitur
 partim in duas diuidunt: partim naturam vnium esse
 cies, reliquæ Mathematicorum: partim ex his Mathematicorum
 modo. Ac illæ quidem quoniam mouentur, Physicæ proprie
 in quibus versetur: hæc autem alii Philosophi, si multum
 mune principium est. Essentia vero quæ substantiam esse
 bilis. *Metaph. lib. 2. cap. 1. T. 3. c. 6.*

Abstrudum est, aut potius fieri non potest, vt quod
 est, essentia principium efficiatur, camque antecedi
 tum cum Categoriarum omnes ea posteriores sint. *Metaph.*
l. 4. c. 8. T. 13. c. 1.

Ex essentia ratione cetera esse dicuntur, tum id quod
 præditum est, tum id quod quantitate, ceteraque
 do dicuntur. Omnia enim essentia rationem in se
Metaph. l. 4. c. 8. T. 1.

PC

POLYANTH

quae si incidat, qui libet libens omnes gemmas, aulæa & aurum sui vno pane commutet. Cætera magis ad ostentationem pertinent, quæ ad salutem. Erasmi. 6. apoph.

Herodes sophista viginti pueris virtutem compluribus in locis statuas poluerat. Hac de re quom accensetur à Quintiliis Græciæ præfectis, quod superuacaneis impendiis indulgeret: Quid, inquit, vobis incommodi est, si ego ludo de faxis meis? Philof.

Leotyehidas quom cœnaret apud quendam, cerneretq; lectum domus sumptuoso apparatu factum, ac lacunaribus ornatum, rogauit hospitem, num ligna apud eos quadrata nascerentur? Luxuriam & superuacuum sumptum notans.

Hellogabalus emebat sibi pretia rerum, quæ menis apparabantur, maiora quam essent: dicens contuitio orexim: quod magis illa iuuant, quæ pluris emuntur, vt ait Satyricus. Aelius Lampridius in eius vita.

ADAGIA.

Hipparchi murus. In vno die res que piam que in agnis consistat impensis. Edax in tuis ad dnday vt regnes. Dicuntur quod magis constant impendiu. Lepide transferetur ad hominem prodigium in modis regis impendit Lysias. In beato omnia beata. Erasmi. 6. apoph. A diuitibus omnia magis sunt, a tenuibus frugaliter: Suis erit, fideles ab homine docto omnia dote fieri, a pio pie, a rege regaliter. Saluare dapes. Pontificales dixit Horatius, pontifici speciem pro genere. Opiarum autem conuictum ac magnificum, Saluare dicitur.

Supellex.

SENTENTIA PHILOSOPICÆ.

De Supellectili pretiosa. Dial. xxxvi.

Erasm. Petrarch.

GAVD.

IN ampla domo supellex eximia est. R. Superuacua in spatio pondus inutile. Illa furibus latebras dabit, hæc prædam, vtraq; periculum tibi, alimentum incendio, atq; luori. G. In domo speciosa supellex copiosa est. R. Illa cum te loco moueris descrenda est. Hæc si vi volueris, facillime transferenda est, & plus difficultatis allatura, quam voluptatis, & plus oneris quam honoris. G. Multa mihi varii generis supellex domi est. R. Iuge bellum non cum furibus modo, sed cum muribus, tinea, & aeneæ, & rubigo, fumusque, & puluis, & imber in vos dimicant. Q. Erimes delicati, quibus a suis hos hostes arcetibus? G. Pretiosissima est supellex. R. Non rei pretium, sed contemptus diuitem facit. Aliequitur querendo cupiditas crescit, & paupertas cupiendo. Ita vt nihil magis in opem faciat quam avari opes, quarum si æstimatio exacta, veriq; iudicii sequax contemptus accesserit, ea demum veris diuitis vera est via. Ego te qui tem dum varia miraberis non putabo, quamuis aurea, stellæque gemmis ardentibus lectum omne supellectili operum referamq; tibi videam. G. Inuidiosa supellex, & præfulgida est. R. Pro captu oculorum, seu forsitan animorum, vere autem onerosa rerum collationes ac turbida. Sed auaritia nihil vquam iniquius, nihilque miserius, cuius famem & querenda excitant & que sita non sapiunt, dum que sperata fulgebant, possessa iordelcunt. Itaque sepe diuitias dum que huius putaueris, sollicitudinem & nauisam que finit, hæc nunc tibi caræ færent, si vel cariores alia te ostenderint, vel stuporem asiduitas demperit, viles erunt. Esto autem caræ sint, & maneat fiducia, nonne etiam error manet, isque difficilis, atq; perpetuus? Si quidem querendi studium vnum fuit, seruandi labor est multiplex, nūquam deerit quod reuicias, quod numeres, quod complices, quod excutias, quod abilergas, quod oculos simul & mulceat, & ostendat. G. Supellex immentia est. R. O hominem! qui impedimentoium suorum magnitudine delectetur.

APOPHYHEGMATA.

Socratis. Quemadmodum equus non generosis iudicandus est, qui instructus apparatu magifico fuerit, sed qui ab ipsa natura ac indole egregius est: Sic nec vir bonus ex pretiosa supellectili, sed ex animo generoso iudicandus est. Apud Srobæum serm. 1. De prudentia.

Musonii. Quemadmodum equus paruo pretio emptus, & multis vltibus leuicis, præterendus est illi qui magno contiterit, & ad pauca vltim operam præferet: Sic etiam supellex vltior, sed multis vltibus commodior, maioris faciendæ est, quam contraria. Lib. De supellectili. Memini Srob. serm. 83.

Superbia

Sumptus.

ΑΡΟΦΗΗΕΓΜΑΤΑ.

Agnes taxabat in hoc hominum insaniam, quod res pretiosas in minimo emerent, venderentque vilissimas plurimo. Statuam enim tribus nummum millibus emi, quom farina chœnix vltas veniret. At statua nihil opus ad vitam, sine farina vltim licet. Conueniebat igitur farinam multo status esse carior. Philofophus pretia rerum æstimabat vlt naturalis, vulgus æstimat in persuasiones. Laer. li. 6. Cæsar celebrat ephemeris, ad hunc habens modum: Ponito non minus decem, medico drachmam: adulari talenta decem, oratore talentum, sorto talentum, philofopho triobolam. Nobilitatem stultitiam, qui in res honestas & cum primis necessarias minimum sumerent impendi, ad turpia prodigi. Laer. li. 6. Cæsar vel Chariatus, rogatus cur comam Lacedæmonii gereret: qua ex omnibus, inquit, ornatus hic est minime sumptuosus. Brasen. li. 5. c. 11. ex Plut. Cæsar Theofalus statuam a tifex, demiranti cur in ædibus suis talis tantum haberet retum superuacaneam & inutilitarem? Cæsar inquit, superuacaneis felices sumus ac beati, non illis necessitas. Quom ea que sunt vitæ necessaria sint siapte natura, prestantia tamen qua quotidiana sunt, multo que commodiora, conueniant. Cæterum, quanti sint pretia, declarat extrema necessitas: